
ภาคที่ 3
วรรณคดีอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2
ค.ศ. 1946 - 1960

บทที่ 9

นวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

สงครามโลกครั้งที่ 2¹ มีผลกระทบต่อสหรัฐอเมริกาอย่างมาก ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง รวมทั้งมีอิทธิพลต่อแนวคิดของนักเขียนนวนิยายในยุคนี้ด้วย นักศึกษาจึงควรเรียนรู้สภาพสังคมอเมริกันในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ให้เข้าใจก่อนที่จะศึกษาเกี่ยวกับนวนิยายและนักเขียนนวนิยายอเมริกันในช่วงนี้

สาระสำคัญ

1. สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศมหาอำนาจที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจและการเมือง แต่ประชาชนอเมริกันมิได้มีความสุขอย่างแท้จริง เนื่องจากความหวาดกลัวสงครามอันอาจเกิดขึ้นร้ายแรงกว่าเดิม และหวาดกลัวการแผ่ขยายอย่างรวดเร็วของลัทธิคอมมิวนิสต์ด้วย

2. นักเขียนนวนิยายในยุคนี้มีแก่นเรื่องคล้ายคลึงกัน คือมีความรู้สึกโดดเดี่ยว (Alienation) และการแสวงหาตนเองของตัวละครเอก (The Search for Self Identity)

3. การเกิดความนิยมวรรณกรรมของชนผิวดำ (Negro literature) และวรรณกรรมของชาวยิวอเมริกัน (Jewish-American literature) โดยมีแก่นเรื่องเน้นปัญหาการแบ่งแยกผิว (Racism)

4. การเกิดขบวนการบีท (The Beat Movement) คือขบวนการที่นักเขียนแสดงให้เห็นความเลวร้ายของสังคมปัจจุบัน และความหวาดกลัวต่ออนาคต พวกเขามีความสุขใน

¹สงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) คือสงครามระหว่างกลุ่มประเทศที่เป็นสหประชาชาติ อาทิ อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย สหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศอักษะ อาทิ เยอรมัน อิตาลี ญี่ปุ่น

ชีวิตปัจจุบันเท่านั้น และมองหาชีวิตที่มีคุณค่าโดยการศึกษาจากพุทธศาสนานิกาย
เซ็น¹ หรือปรัชญาทางตะวันออกอื่น ๆ

5. ลัทธิอัตถิภาวนิยม (Existentialism) มีอิทธิพลต่อนวนิยายในช่วงหลังสงคราม
โลกครั้งที่ 2 เพราะมีปรัชญาว่ามนุษย์อยู่โดดเดี่ยวในโลกโดยไม่มีพระเจ้า ศีลธรรม
หรือกฎเกณฑ์ เป็นสิ่งยึดเหนี่ยว มนุษย์จึงเป็นอิสระและเป็นผู้กำหนดการกระทำของ
ตนเอง

6. นักเขียนนวนิยายอเมริกันที่มีชื่อเสียงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีอาทิ ยูโดรา
เวลท์ (Eudora Welty) (1909-) ซอล เบลโล (Saul Bellow) (1915-) เคิร์ต วอนเนกัท
(Kurt Vonnegut) (1922-) เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) (1924-) นอร์แมน
เมลเลอร์ (Norman Mailer) (1925-) จอห์น บาร์ธ (John Barth) (1930-) ซิลเวีย
แพลธ (Sylvia Plath) (1932-1963)

7. ตัวอย่างนวนิยายเรื่อง The Bell Jar ของซิลเวีย แพลธ พร้อมแนววิจารณ์

จุดประสงค์

หลังจากศึกษาบทที่ 9 จบแล้ว นักศึกษาสามารถ

1. บอกลักษณะสังคมอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้
2. แจกแจงแก่นเรื่องของนวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้
3. อธิบายแก่นเรื่องวรรณกรรมของชนผิวดำ และวรรณกรรมของชาวยิว
อเมริกันได้
4. บอกความสำคัญของขบวนการบีทที่มีต่อนวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลก
ครั้งที่ 2 ได้
5. บอกอิทธิพลของลัทธิอัตถิภาวนิยม ที่มีต่อนวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลก
ครั้งที่ 2 ได้
6. ยกตัวอย่างนักเขียนนวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้
7. วิเคราะห์วิจารณ์นวนิยายเรื่อง The Bell Jar ได้ตามที่กำหนดให้

¹ อาจเกิดในอินเดีย แต่ไปเผยแพร่ในจีน และญี่ปุ่นในสมัยราชวงศ์ถังของจีน โดยมีหลักปรัชญาว่า
การเห็นแจ้ง (Enlightenment) นั้นไม่ได้เกิดจากการเคารพบูชาพระพุทธรูปหรือคำสั่งสอน รวมทั้ง
พิธีการทางศาสนาต่าง ๆ แต่มนุษย์จะค้นพบการเห็นแจ้งได้จากการนั่งสมาธิ (Meditation) เท่านั้น

สภาพสังคมอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดในยุโรปในปี 1939 นั้น สหรัฐอเมริกาไม่ปรารถนาเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสงครามครั้งนี้ แต่การที่ญี่ปุ่นโจมตีเพิร์ล ฮาร์เบอร์ (Pearl Harbour) ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1941 ทำให้สหรัฐอเมริกาต้องเข้าร่วมสงคราม โรงงานอุตสาหกรรมของสหรัฐอเมริกาผลิตอาวุธ รถถัง เครื่องบินรบต่าง ๆ มากมาย ส่วนการเกษตรกรรมของสหรัฐอเมริกาเริ่มใช้เครื่องมือทันสมัยมาช่วยในการผลิตอาหารให้พอเพียงกับความต้องการของกองทัพพันธมิตร ความหวังในการยุติสงครามเป็นความจริงเมื่อสหรัฐอเมริกาทิ้งระเบิดปรมาณูที่เมืองฮิโรชิมา (Hiroshima) เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ. 1945 อันทำให้คนญี่ปุ่นประมาณ 79,000 คน เสียชีวิต และระเบิดลูกที่สองที่ทิ้งในวันต่อมาที่เมืองนางาซากิ (Nagasaki) ทำให้คนญี่ปุ่นอีกประมาณ 73,000 คน เสียชีวิต และคนอีกหน. เยพันคนได้รับบาดเจ็บจากพิษของรังสีปรมาณู อย่างไรก็ตามที่สหรัฐอเมริกาได้รับชัยชนะจากสงครามนี้มิได้ทำให้คนอเมริกันมีความสุขและภาคภูมิใจเท่าใดนัก แม้ว่าสภาพเศรษฐกิจและสังคมรวมทั้งการเมืองของสหรัฐอเมริกาอยู่ในภาวะที่ดี เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศว่าเป็นประเทศมหาอำนาจ แต่ชาวอเมริกันกลับมีความหวาดกลัวต่อผลของการค้นพบระเบิดปรมาณูว่าคือสัญญาณอันตราย อันอาจนำไปสู่สงครามโลกครั้งที่ 3 ที่จะเป็นการทำลายล้างมวลมนุษยชาติด้วยอาวุธที่ร้ายแรงกว่านี้ สิ่งที่ทำให้ชาวอเมริกันหวาดหวั่น คือความก้าวหน้าของประเทศรัสเซียที่สามารถส่งยานอวกาศลำแรกออกไปนอกโลกคือยานสปุตนิก 1 (Sputnik 1) ทำให้ชาวอเมริกันเกิดความไม่มั่นใจในความมั่นคงของประเทศ

ความหวาดกลัวอีกอย่างหนึ่งของคนอเมริกันคือสงครามเย็น (The Cold War) นั่นคือการที่รัสเซียแผ่ขยายแทรกซึมลัทธิคอมมิวนิสต์ไปในประเทศต่าง ๆ เช่นประเทศฮังการี (Hungary) รุเมเนีย (Rumania) โปแลนด์ (Poland) ในปี 1947 และเผด็จการครอบงำประเทศเชกโกสโลวะเกีย (Czechoslovakia) ในปี 1948 และประสบความสำเร็จในประเทศเยอรมันตะวันตกและประเทศจีน ในปี 1949 การแทรกซึมอย่างรวดเร็วของลัทธิคอมมิวนิสต์ทำให้สหรัฐอเมริกาต้องสกัดกั้นความเจริญเติบโตของลัทธิคอมมิวนิสต์ ด้วยการให้ความช่วยเหลือทางทหารและการเงินแก่ประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศทางยุโรปตะวันตก และเป็นสมาชิกองค์การต่าง ๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือทางการทหาร เช่น องค์การนาโต้ (NATO) (North Atlantic Treaty Organization, 1949) และองค์การซีโต้ (SEATO) (Southeast Asia Treaty Organization, 1954) สหรัฐอเมริกาพยายามอย่างยิ่งที่จะช่วยเหลือประเทศที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยให้ดำรงความเป็นเอกราชอยู่ได้ โดยการส่งกำลังทหารไปตั้งฐานทัพในประเทศที่ต้องการ

ความช่วยเหลือเป็นต้น งานเขียนในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีจำนวนไม่น้อยที่เสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับความกดดันที่โลกแบ่งแยกออกเป็น 2 ค่ายอย่างชัดเจน คือค่ายคอมมิวนิสต์ และค่ายประชาธิปไตย

ความรู้สึกโดดเดี่ยว (Alienation) และการแสวงหาตนเอง (The Search for Self Identity)

สหรัฐอเมริกาพยายามพัฒนาประเทศให้ประชาชนมีความเท่าเทียมกันในด้านความเป็นอยู่ สถานภาพทางสังคม เศรษฐกิจ และการศึกษา โดยพยายามไม่ให้มีการแบ่งแยกเป็นชีวิตในเมืองและชีวิตชนบท โดยอาศัยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ แต่ผลที่ตามมาจากความเจริญและพัฒนาไปอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีทำให้ประชาชนว่างงานเพราะงานส่วนใหญ่ทำได้โดยเครื่องจักร สติปัญญาความเฉลียวฉลาดของมนุษย์กำลังจะถูกทดแทนด้วยคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพมากกว่า การเพิ่มขึ้นอย่างมากของประชากรเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการว่างงานมากขึ้น คนอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เห็นว่า ความฝันแบบอเมริกัน (American Dream)¹ เป็นเรื่องไร้สาระที่ไม่มีวันเป็นความจริง นอกจากนี้ระบอบประชาธิปไตย ความเชื่อและศรัทธาในศาสนาและสถาบันอื่น ๆ รวมทั้งเป้าหมายในชีวิตของแต่ละคนดูเหมือนจะเป็นแต่เพียงความฝันที่เลื่อนลอย ดูประหนึ่งว่าโลกนี้ไม่มีความหมาย ค่านิยมเก่า ๆ ในอดีตไม่สามารถนำมาใช้ได้ในโลกปัจจุบัน คนอเมริกันไม่สามารถสื่อสารทำความเข้าใจกับคนในสังคมได้ และไม่สามารถคาดหมายอนาคตได้ว่าจะดำเนินไปเช่นไร พวกเขา มีความรู้สึกว่ายู่โดดเดี่ยวและถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามลำพังในโลกที่เต็มไปด้วยเครื่องจักร และเทคโนโลยีทันสมัย พวกเขาจึงตั้งคำถามถามตนเองว่าเกิดมาทำไม และเกิดมาเพื่ออะไร และเป้าหมายในชีวิตของพวกเขาคืออะไร ดังนั้นนักเขียนนวนิยายในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงมักมีแก่นเรื่องคล้ายกันคือการแสดงให้ผู้อ่านเห็นภาพสังคมที่ประชาชนมีความโดดเดี่ยว ลึกลับ และแสวงหาตนเอง

¹ความฝันแบบอเมริกัน (American Dream) ดูปทที่ 1 หน้า 8

ความนิยมวรรณกรรมชนผิวดำ (Negro Literature) และวรรณกรรมของชาวยิวอเมริกัน (Jewish – American literature)

คนอเมริกันนิโกร เคยได้รับการเหยียดผิวอย่างมากในสมัยก่อนหน้าสงครามกลางเมือง (Civil War)¹ เพราะคนเหล่านี้มักเป็นทาสในไร่ขนาดใหญ่ของภาคใต้สหรัฐอเมริกา เมื่อมีการเลิกทาส คนอเมริกันนิโกรควรได้รับสิทธิเท่าเทียมคนผิวขาว แต่การเหยียดผิวยังคงดำเนินเรื่อยมาจนต้องมีการออกกฎหมายเพื่อห้ามการปิดประกาศรับสมัครงานที่รับเฉพาะคนผิวขาว เพราะการตัดสินใจว่าคนใดดีหรือเลวไม่ควรตัดสินด้วยสีผิวหรือความเชื่อทางศาสนา หากควรตัดสินด้วยความดี

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สมาคมชื่อ The National Association for the Advancement of Colored People ซึ่งก่อตั้งในปี 1909 เริ่มรณรงค์ในการให้โอกาสที่เท่าเทียมกันทางการศึกษาแก่ประชาชนทุกคนโดยไม่คำนึงถึงสีผิว และนำไปสู่การก่อตั้งสมาคม CORE (Congress of Racial Equality) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวอเมริกันนิโกร โดยมีการประท้วงอย่างเงียบ ๆ เช่น การนั่งชุมนุมอย่างสงบ (sit-in demonstrations) ในปี 1960 การต่อต้านการแบ่งแยกผิวนี้อันได้มาถึงจุดสุดยอดในปี 1963 เมื่อองค์การที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของชาวอเมริกันนิโกรได้รวมตัวกันเพื่อสนับสนุนให้ชาวอเมริกันนิโกรทั่วประเทศร่วมเดินขบวนมายังกรุงวอชิงตัน ดีซี (Washington D.C.) และอนุสาวรีย์ของอดีตประธานาธิบดีลินคอล์น (Lincoln Memorial) ซึ่งสุนทรพจน์และการประท้วงของพวกเขาได้รับการแพร่ภาพและเสียงไปทั่วประเทศเช่นกัน

แม้ว่าจะมีการประกาศเป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิเท่าเทียมกันของคนอเมริกันทั่วประเทศคือ Civil Rights Bill ในปี 1964 และ 1965 ความตึงเครียดก็ไม่ได้หายไปโดยสิ้นเชิง ดังนั้นนักเขียนนวนิยายจึงมีบทบาทสำคัญในการแสดงสภาพความเป็นอยู่ที่ขาดความเท่าเทียมกับคนผิวขาวอเมริกันในสังคม เพื่อเรียกร้องให้มีการยอมรับในสิทธิและความเท่าเทียมกันของชาวอเมริกันนิโกร และงานเขียนเหล่านี้มีอิทธิพลมากที่เดี๋ยวดังจะได้กล่าวถึงในตอนต่อไป

นอกจากจะเกิดวรรณกรรมของชนผิวดำหรือพวกอเมริกันนิโกรแล้ว วรรณกรรมของชาวยิวอเมริกันก็มาสู่ความนิยมเช่นเดียวกัน เพราะชาวยิวอเมริกันเหล่านี้มีความรู้สึกคล้ายกับชาวอเมริกันนิโกรที่ว่าพวกเขามีความรู้สึกโดดเดี่ยว และไม่รู้ว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไร

¹สงครามกลางเมือง (Civil War) ดูปบทที่ 2 หน้า 41

ในสังคมที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งกันเพื่อความอยู่รอด พวกยิวอเมริกันจะมีความรู้สึกโดดเดี่ยว และมีชีวิตความเป็นอยู่ที่แร้นแค้นโดยอาศัยอยู่ในสลัม แต่ลักษณะของชาวยิวอเมริกันคือมีความเข้มแข็งอดทน และนักเขียนนวนิยายเกี่ยวกับชาวยิวอเมริกันมักจะมีแก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการค้นหาตนเอง ว่ามีฐานะใดในสังคม และพบว่า การมีชีวิตอยู่รอดในสังคมได้นั้นต้องมีศรัทธาในความฝันของตนเองและควรมีสิ่งยึดเหนี่ยวในชีวิตด้วย

อย่างไรก็ตาม หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จัดเป็นช่วงที่ประชาชนมีความนิยมอ่านนวนิยายเกี่ยวกับชาวอเมริกันนิโกร และชาวยิวอเมริกันเป็นอย่างมาก

ขบวนการบีท (The Beat Movement)

เป็นขบวนการที่มีความสำคัญต่อนวนิยายอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เพราะนักเขียนเกี่ยวกับพวกบีทจะมีความเชื่อในความเลวร้ายของสังคมปัจจุบันและสังคมทำร้ายพวกเขาให้ได้รับความทุกข์ทรมาน นอกจากนี้พวกบีทนิยมจังหวะเร้าร้อนของดนตรีแจ๊ส¹ (Jazz) พวกบีทแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. พวกบีทที่เร้าร้อน (Hot Beats) พวกนี้จะมีความกล้าอนาคตซึ่งพวกเขาเชื่อว่าเป็นความกล้าที่มีสาเหตุมาจากสภาพสังคมที่โหดร้ายในปัจจุบัน พวกเขาจะมีความสุขกับชีวิตในปัจจุบัน ชอบยาเสพติด กามารมณ์ และเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วประเทศ

2. พวกบีทที่เยือกเย็น (Cool Beats) พวกนี้จะแสวงหาความสุขทางจิตใจโดยการศึกษเกี่ยวกับศาสนาพุทธนิกายเซ็น (Zen Buddhism) และปรัชญาทางตะวันออกต่าง ๆ โดยเฉพาะปรัชญาของอินเดีย

วรรณกรรมที่มีรูปแบบตามแนวขบวนการบีท จะเน้นที่การแสดงออกเช่น ในการอ่านกวีนิพนธ์ พวกเขาก็จะตะโกนบทโคลงออกมาในร้านกาแฟเพื่อให้ประชาชนอื่น ๆ ได้รับความรู้สึกของพวกเขามีความรู้สึกลึกซึ้งเพียงใด และมักจะมีดนตรีแจ๊สเป็นส่วนประกอบ ส่วนนวนิยายที่ได้รับอิทธิพลจากขบวนการบีทจะมุ่งแสดงให้เห็นการตัดสินใจของพวกบีทว่าต้องการประพฤติตนให้ออกนอกรอบของความประพฤติของสังคมแบบเก่า เช่น ตัวละครจะไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม แต่มุ่งที่จะแสวงหาความสนุกสนานบันเทิงเพื่อชีวิตในปัจจุบันเพียงอย่างเดียว เช่น ในงานเขียนของแจ็ค เกอรูแอค (Jack Kerouac) เรื่อง On The Road (1957) เป็นต้น

¹ ดนตรีแจ๊ส (Jazz) คือดนตรีที่มีต้นกำเนิดมาจากแอฟริกา ได้รับความนิยมมากในช่วงประมาณ ค.ศ. 1915

ลัทธิอัตถิภาวะนิยม (Existentialism)

เป็นหลักปรัชญาที่ได้รับความนิยมมากหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยเป็นการต่อต้านความเชื่อและค่านิยมแบบเก่า รวมทั้งวรรณกรรมแบบเก่าด้วย โดยมีข้อสรุปว่ามนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของจักรวาล และมนุษย์สามารถที่จะดำรงไว้ซึ่งศักดิ์ศรี (dignity) แม้ว่าจะพ่ายแพ้ต่อธรรมชาติ ลัทธินี้ได้รับอิทธิพลจาก ฌอง ปอล ซาร์ต (Jean – Paul Sartre)¹ (1905-1980) และ อัลแบร์ กามู² (Albert Camus) (1913-1960) โดยมุ่งแสดงหลักปรัชญาว่ามนุษย์ต้องการแสวงหาความหมายของภาวะ (existence) มากกว่าการยึดถือสาระ (essence) และเชื่อว่ามนุษย์เป็นผู้ให้ความหมายแก่ทุกสิ่ง โดยตีค่าจากหน้าที่หรือการกระทำ โดยที่มนุษย์ทุกคนมีอำนาจอิสระ (free will) ที่จะเลือกทำหรือไม่ทำสิ่งใดก็ได้ ดังนั้นมนุษย์จะมีพฤติกรรมหรือลักษณะนิสัยอย่างไร มิได้ขึ้นอยู่กับพันธุกรรม (heredity) และสภาพแวดล้อม (environment)

นักเขียนนวนิยายในยุคนี้หลายคนได้รับอิทธิพลจากลัทธิอัตถิภาวะนิยมนี้ จึงเขียนนวนิยายที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการหาความหมายของการดำรงชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบันเพราะตัวละครเหล่านี้มักจะมีความรู้สึกว่า โลกไม่มีความหมายและชีวิตไม่มีเป้าหมายนั่นเอง

นักเขียนนวนิยายอเมริกันที่มีชื่อเสียงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

นักเขียนนวนิยายอเมริกันที่มีชื่อเสียงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีอาทิ

1. ยูโดรา เวลท์ (Eudora Welty) (1909-) เกิดที่เมืองแจ๊คสัน (Jackson) รัฐมิสซิสซิปปี (Mississippi) สถานที่เกิดของเธอเต็มไปด้วยทุ่งนา ป่าเขาและแม่น้ำ ซึ่งต่อมาเป็นฉากในการประพันธ์นวนิยายของเธอ เธอจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน (The University of Wisconsin) และศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย (Columbia University) เป็นเวลา 1 ปี เธอเคยพำนักอยู่ในนิวยอร์ก (New York) ซานฟรานซิสโก (San Francisco) และในประเทศอังกฤษและยุโรป เคยสอนในวิทยาลัยหลายแห่ง นักเขียนนวนิยายหลายคน เช่น โรเบิร์ต เพน วอร์เรน (Robert Penn Warren) เคลนธ์ บรูคส์ (Cleanth Brooks) และแคทเธอริน แอน พอร์เตอร์ (Katherine Anne Porter) มีส่วนสนับสนุนเธอให้เขียนนวนิยายจนประสบความสำเร็จในฐานะนักเขียนวรรณกรรมทางใต้ที่ดีเด่นคนหนึ่ง

¹ เป็นนักเขียนชาวฝรั่งเศสที่เป็นผู้นำลัทธิอัตถิภาวะนิยม (Existentialism) เขาเคยได้รับการเสนอชื่อให้ได้รับรางวัลโนเบล ในปี 1964 แต่เขาปฏิเสธ

² นักเขียนนวนิยาย และนักเขียนบทละครชาวฝรั่งเศส ผู้มีความเชื่อตามลัทธิอัตถิภาวะนิยม เช่นเดียวกับซาร์ต

เธอเคยได้รับรางวัลมากมาย อาทิ รางวัล O. Henry Memorial Award 3 ครั้ง รางวัล กูเกนไฮม์ (Guggenheim Fellowships) 2 ครั้ง และได้รับทุนจาก The National Institute of Arts and Letters และในปี 1955 นวนิยายชื่อ The Ponder Heart (1954) ได้รับรางวัล The William Dean Howells Medal จาก The American Academy of Arts and Letters ในฐานะนวนิยายอเมริกัน ดีเด่น

นักวิจารณ์บางคนกล่าวว่า นวนิยายของเวลที มีลักษณะคล้ายกับนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ โดยเป็นการเสนาภาพสังคมของภาคใต้สหรัฐอเมริกา ตัวละครจะมีหลายชนชั้น คือตั้งแต่ชนชั้นสูงคือขุนนางไปจนถึงคนธรรมดา แต่ความแตกต่างของนวนิยายของเวลทีและ ฟอล์คเนอร์คือ เวลทีไม่ได้มุ่งเน้นปัญหาการแบ่งแยกผิวหรือความผิดหวังของชนชั้นศักดินา หลังความสำเร็จของสังคมทางใต้ รวมทั้งไม่ได้มุ่งแสดงให้เห็นทัศนคติของเธอที่มีต่อสังคมเกษตรกรรมและการเมืองของภาคใต้สหรัฐอเมริกา เวลทีมุ่งที่จะเสนอตัวละครในลักษณะที่แสดง ความคิดความรู้สึกของเขาเอง นอกจากนี้เธอมีความสนใจในเทพตำนาน (Myth) เป็นอย่างมาก สิ่งที่ปรากฏในนวนิยายของเธอดูเหมือนเป็นการเขียนแบบสัจนิยม (realistic) แต่เธอมักจะทำให้ ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าเธอบรรยายถึงโลกอีกโลกหนึ่ง ไม่ใช่โลกปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตาม ตัวละครของเวลทีมักจะมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว และต้องตายไปอย่างโดดเดี่ยวเช่นกัน โดยไม่ได้ เข้าใจความหมายของชีวิตหรือแม้กระทั่งความหมายของตัวเอง สิ่งที่ตัวละครของเวลทีเรียนรู้ คือมีชีวิตอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นเอง

งานเขียนของเวลที นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว มี อาทิ A Curtain of Green (1941) The Wide Net (1943) ซึ่งเป็นเรื่องสั้น ส่วนนวนิยาย มี อาทิ Delta Wedding (1946) The Golden Apples (1949) Losing Battles (1970)

2. ซอล เบ็ลโลว์ (Saul Bellow) (1915-)

เขาเกิดเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน ค.ศ.1915 ที่ลาชิน (Lachine) ย่านชานเมืองมอนทรีออล (Montreal) ในมณฑลควิเบ็ค (Quebec) แคนาดา เป็นบุตรคนสุดท้ายในจำนวนบุตร 4 คน ของ อับราฮัมและลิซา เบ็ลโลว์ ซึ่งเป็นชาวยิวเชื้อชาติรัสเซีย ผู้ได้อพยพมาจากเมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก (St. Petersburg) รัสเซีย มาตั้งถิ่นฐานในแคนาดา เมื่อปี 1913 เบ็ลโลว์เติบโตขึ้นมาในแวดวงที่ใช้ภาษาพูดมากมายหลายภาษา จึงมีความคุ้นเคยทั้งภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส ยิวปัจจุบัน (Yiddish) และยิวโบราณ (Hebrew)

ครอบครัวเบ็ลโลว์ได้ย้ายมาอยู่ที่เมือง ชิคาโก (Chicago) รัฐอิลลินอยส์ (Illinois) ในปี 1924 ชีวิตในชิคาโกเป็นพื้นฐานของงานเขียนของเบ็ลโลว์ เพราะเนื้อหานวนิยายของเขาจะ

เกี่ยวข้องกับชีวิตในชุมชนยิวอพยพ การผจญความยากลำบากในสมัยภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ชีวิตปัญญาชนในมหาวิทยาลัย และชีวิตสังคมเมืองใหญ่ของสหรัฐอเมริกา

เขาศึกษาที่มหาวิทยาลัยชิคาโก (University of Chicago) ในปี 1933-1935 และย้ายไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยนอร์ท เวสเทิร์น (North-Western University) ในปี 1935 และจบปริญญาตรีเกียรตินิยมสาขามนุษยวิทยา และสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ในปี 1937 เขาได้รับทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน (University of Wisconsin) ในปี 1938 เพื่อทำวิจัยวิทยานิพนธ์ขั้นปริญญาโท สาขามนุษยวิทยา แต่ได้ทิ้งงานวิจัยและเริ่มงานเขียน

เบ็ลโลว์ มีประสบการณ์การสอนครั้งแรกในปี 1938-1942 ที่วิทยาลัยครู Pestalozzi Froebel และเริ่มพิมพ์เรื่องสั้นเรื่องแรกคือ Two Morning Monologues ใน Partisan Review ในช่วงปี 1943 ถึง 1946 เขาร่วมอยู่ในกองบรรณาธิการของเอ็นไอโคลพีเดีย บริแทนิกา โดยเป็นผู้จัดทำดัชนีของชุด Great Books นวนิยายเรื่องแรก คือ Dangling Man (1944) ในช่วงปี 1946-1948 เขาสอนที่มหาวิทยาลัยมินนิโซต้า (The University of Minnesota) นวนิยายเรื่องต่อมาของเขามีอาทิ The Adventure of Augie March (1953) Seize the Day (1956) Henderson the Rain King (1959) Herzog (1964) Mosby's Memoirs and Other Stories (1968) Mr. Sammler's Planet (1970) Humboldt's Gift (1975) นวนิยายเรื่องล่าสุดของเขาคือ The Dean's December (1982) และเขาพิมพ์สารคดีเมื่อไปบรรยายในยุโรปเรื่อง To Jerusalem and Back : A Personal Account (1976) นอกจากนวนิยายเบ็ลโลว์ได้เขียนบทละครด้วยคือเรื่อง The Last Analysis (1965)

นอกจากงานสอนตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เบ็ลโลว์ได้เป็นบรรณาธิการวารสารต่าง ๆ หลายเล่ม เช่น ในปี 1960-1962 เป็นบรรณาธิการ The Noble Savage ซึ่งเป็นวารสารทางวรรณคดี ในปี 1963 เป็นบรรณาธิการหนังสือ Great Jewish Short Stories และตั้งแต่ปี 1970 เป็นประธานกรรมการของ Committee on Social Thought ที่มหาวิทยาลัยชิคาโก (University of Chicago) มาจนถึงปัจจุบัน

แก่นเรื่องส่วนใหญ่ของเบ็ลโลว์ คือเรื่องเกี่ยวกับแนวคิดลัทธิอัตถิภาวะนิยม (Existentialism) แสดงให้เห็นตัวละครเอกซึ่งไม่มีความสุขในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เพราะไม่สามารถให้คำตอบที่น่าพอใจกับตัวเองได้ว่ามีชีวิตอยู่ในโลกนี้เพื่ออะไร และตัวละครเหล่านั้นรู้สึกโดดเดี่ยวอยู่ในโลกกว้างโดยไม่มีคนเข้าใจความต้องการและความรู้สึกของพวกเขาเลย

นวนิยายของเบ็ลโลว์ กลายเป็นแบบอย่างสำหรับนักเขียนใหม่ ๆ ในช่วงปี 1950 เพราะเขาสร้างตัวเอกในนวนิยายของเขาให้มีลักษณะใหม่เฉพาะตัว และเขาเสนอวิธีการบรรยายตัวละคร และการดำเนินเรื่องแบบใหม่ด้วย นั่นคือ ตัวละครเอกของเบ็ลโลว์ จะมีชีวิตอยู่ในจิตใจของตนเองไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงภายนอก พวกเขาจะมีโลกของตนเอง โลกที่เต็มไปด้วยความสุข หรือความทุกข์ พวกเขาจะหาคำตอบให้แก่คำถามที่เกิดขึ้นในใจ โดยไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นภายนอก แต่อย่างไรก็ตาม การบรรยายลักษณะตัวละครและการบรรยายเรื่องของเบ็ลโลว์ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าได้สัมผัสกับโลกอย่างแท้จริง รวากับว่าผู้อ่านได้เดินไปตามถนนหรือขึ้นรถไฟไปกับตัวละครจริง ๆ

สิ่งที่น่าสังเกตในงานเขียนของเบ็ลโลว์คือ เขามักจะเขียนเรื่องเกี่ยวกับความคิดและประสบการณ์ของชาวยิว เพราะเขามีเชื้อสายยิว เบ็ลโลว์ได้รับรางวัลโนเบล (Nobel Prize) สาขาวรรณกรรมในปี 1976 และยังได้รับรางวัลอื่น ๆ อีกมากมาย อาทิในปี 1948-1949 ได้รับทุนกูเกนไฮม์ (Guggenheim Fellowship) และรางวัล National Institute of Arts and Letters ในปี 1952-1953 ได้รับทุน Creative Writing จากมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (Princeton University) ปี 1954 ได้รับรางวัล National Book จากเรื่อง The Adventures of Augie March ปี 1955-1956 ได้รับทุนกูเกนไฮม์ ครั้งที่ 2 ปี 1958-1960 ได้รับทุนมูลนิธิฟอร์ด ปี 1960 ได้รับรางวัล Friends of Literature และ Certificate of Distinguished Service to Literature จากเรื่อง Henderson The Rain King ในปี 1962 ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์สาขาวรรณคดี จากมหาวิทยาลัยนอร์ธ เวสเทิร์น ปี 1963 ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวรรณคดี จาก Bard College ปี 1964 ได้รับรางวัล National Book จากเรื่อง Herzog และรางวัล James L. Dow ปี 1968 ได้รับเหรียญ Croix de Chevalier des Arts et Lettres จากรัฐบาลฝรั่งเศส และได้รับรางวัล B'nai B'rith Jewish Heritage ในปี 1970 ได้รับรางวัล National Book จากเรื่อง Mr. Sammler's Planet และรางวัล Formentor ที่นิวยอร์ก และได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ฮาร์วาร์ด และ เยล และเป็นสมาชิกของ American Academy of Arts and Sciences และในปีที่เขาได้รับรางวัลโนเบล เขาได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer Prize) สาขาวรรณคดี จากเรื่อง Humboldt's Gift

ปัจจุบัน ซอล เบ็ลโลว์ ใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย อยู่ในชิคาโกกับภรรยาคนปัจจุบันซึ่งเป็นคนที่ 4 คือ อเล็กซานดรา ไอโอเนสคู ทัลเซีย (Alexandra Ionescu Tulcea) ผู้มีเชื้อชาติรูเมเนีย เป็นอาจารย์สอนคณิตศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยนอร์ธ เวสเทิร์น

3. เคิร์ต วอนนิเกท (Kurt Vonnegut) (1922-)

เขาเกิดที่เมืองอินเดียนาโพลิส (Indianapolis) รัฐอินเดียนา (Indiana) ได้รับการศึกษาที่ Cornell University และได้รับปริญญาโทในสาขามนุษยวิทยาจาก University of Chicago ในปี 1971 และเขาสอนวิชาการเขียน

งานประพันธ์ประเภทนวนิยายและเรื่องสั้นของเขาจะมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความเสื่อมของมนุษย์อันเนื่องมาจากผลของความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของสังคม ในการนำเครื่องจักรมาใช้พัฒนาประเทศ

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาถูกจับอยู่ในคุกเมืองเดรสเดน (Dresden) เยอรมันนี (Germany) และคืนหนึ่ง เมืองนี้ถูกระเบิดถล่มจากอังกฤษ เขาออกมาจากคุก และพบสภาพผู้คนประมาณ 135,000 คน ล้มตาย และประสบการณ์ครั้งนี้มีอิทธิพลทำให้เขาเป็นนักเขียนนวนิยาย นวนิยายเรื่องแรกคือ *Player Piano* (1952) บรรยายเกี่ยวกับโลกในอนาคตที่เต็มไปด้วยคอมพิวเตอร์ และเครื่องมือวิทยาศาสตร์ทันสมัยต่าง ๆ มากมาย รวมทั้งวิศวกรที่มีสติปัญญาสูงมาก ทำให้สังคมน่าเบื่อและมีแต่ความเหมือนเป็นแบบอย่างเดียวกันหมด ประชาชนจึงทำลายเครื่องจักรและเครื่องมือทันสมัยเหล่านั้น จึงต้องสร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาใหม่ นวนิยายเรื่องต่อมาของเขาคือ *The Sirens of Titan* (1959) เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ที่เต็มไปด้วยปมรังสี สุนัขอวกาศและกองทัพหุ่นยนต์อันชั่วร้าย แต่เขาสรุปว่า จุดประสงค์ของการดำเนินชีวิตของมนุษย์คือการมีความรักต่อเพื่อนมนุษย์นั่นเอง นวนิยายเรื่องต่อมาของเขาคือ *Mother Night* (1961) เป็นเรื่องราวของสายลับอเมริกันนาซีผู้พยายามค้นหาตัวของเขาเอง และจัดเป็นนวนิยายเรื่องแรกของเขาที่เขียนในรูปแบบเฉพาะตัว นั่นคือการเขียนด้วยประโยคสั้น บางครั้งมีเพียงคำเดียว และเป็นอนุচ্ছেตสั้น ๆ เรื่องต่อมาคือ *Cat's Cradle* (1963) เสนอความคิดเกี่ยวกับศาสนาที่ผิด นั่นคือ ศาสนาที่หลอกลวง แต่ทำให้ประชาชนที่นับถือมีความสุข จากแก่นเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้และอีก 2-3 เรื่องต่อมาดูเหมือนว่า วอนนิเกท เห็นว่าชีวิตคือเรื่องขบขันที่น่าสะเพ็งกลัว *God Bless You, Mr. Rosewater* (1965) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการประชดประชันและเสียดสีสังคม *Welcome to the Monkey House* (1968) เป็นเรื่องที่ไม่มีความสำคัญมากเท่ากับเรื่องต่อมา คือ *Slaughterhouse – Five* (1969) ซึ่งมีอิทธิพลต่องานเขียนนวนิยายในช่วง 1970 มาก เพราะเป็นเรื่องที่เขาบรรยายเกี่ยวกับเหตุการณ์ระเบิดในเมืองเดรสเดน ที่เขาถูกคุมขังอยู่และเขารอดชีวิตมาได้เพราะหลบอยู่ในที่เก็บเนื้อในโรงฆ่าสัตว์ นวนิยายเรื่องนี้ผสมผสานรูปแบบการเขียนแบบสัจนิยม (Realism) และนวนิยายวิทยาศาสตร์ (science fiction) ไว้ด้วยกัน และมีเรื่องราวเกี่ยวกับความ

หวาดกลัวและความรักอยู่ด้วยในเชิงการเขียนแบบอัตชีวประวัติ แต่ในนวนิยายเรื่องต่อมาของเขา คือ Slapstick (1976) Jailbird (1979) Deadeye Dick (1982) แก่นเรื่องไม่ได้แสดงความทุกข์ทรมาน ในการอยู่ในสังคมมากเท่ากับนวนิยายเรื่องแรก ๆ ของเขา

4. เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) (1924-)

เขาเกิดที่เมืองฮาร์เลม (Harlem) โดยเป็นลูกชายคนแรกในจำนวนพี่น้อง 9 คน ของ บิดาที่เป็นนักเทศน์ เขาเองก็เป็นนักเทศน์เมื่ออายุ 14-17 ปี เมื่ออายุได้ 24 ปี เขาเดินทางไป ยุโรปและพำนักอยู่ที่นั่นประมาณ 10 ปี แล้วกลับมาเมืองนิวยอร์ก ในปี 1957 นวนิยายเรื่องแรกที่เขา เขียนและประสบความสำเร็จคือ Go Tell It on the Mountain (1953) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ของประชาชนที่เป็นสมาชิกของโบสถ์ในเมืองฮาร์เลม บอลด์วินพยายามชี้ให้เห็นว่า เชื้อชาติ เพศ และศาสนา มีอิทธิพลอย่างมากต่อชีวิตของพลเมืองในเมืองฮาร์เลม ศาสนาทำให้คน เหล่านั้นเกิดความรู้สึกรุนแรง ซึ่งทำลายโอกาสที่เห็นโลกที่แท้จริง นวนิยายเรื่องต่อมาคือ Giovanni's Room (1956) แสดงถึงคนผิวดำอเมริกันที่อยู่ในปารีส และต้องเลือกระหว่างความรักในเพศ เดียวกัน ซึ่งเป็นความรักที่แท้จริงกับความรักในเพศตรงข้าม แต่นวนิยายทั้ง 2 เรื่องนี้เกี่ยวกับ ปัญหาทางด้านจิตใจมากกว่าปัญหาเรื่องการแบ่งผิว ในเรื่อง Another Country (1962) บอลด์วิน เริ่มพูดถึงปัญหาทางศีลธรรมและปัญหาการเหยียดผิวในเมืองต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา โดย ตัวละครเอกของเขาค้นพบว่า ชีวิตรักและชีวิตการทำงานของเขามีความทุกข์จากการเหยียดผิว ทำให้เขาฆ่าตัวตายในที่สุด

ต่อมาในปี 1963 เขามีผลงานรวมบทความชื่อ The Fire Next Time และในปี 1964 เขา เขียนบทละครเรื่อง The Amen Corner และ Blues for Mister Charlie ดูเหมือนว่าบอลด์วินเชื่อว่า วิธีการต่อสู้แบบสันติจะแก้ปัญหาการเหยียดผิวในสหรัฐอเมริกาได้ แต่เขาก็สนับสนุนการใช้ วิธีการรุนแรงในการต่อสู้ ประหนึ่งว่าเขากำลังเตือนพวกคนผิวขาวว่า ถ้าวิธีการต่อสู้อย่าง สันติไม่ได้ผลก็จะต้องใช้วิธีการรุนแรง จะเห็นความคิดนี้ได้จากนวนิยายเรื่อง Tell Me How Long The Train's Been Gone (1968) ซึ่งตัวละครเอกได้รับการบีบบังคับให้ต้องใช้ความรุนแรงในการ ป้องกันตนเอง แต่เรื่อง If Beale Street Could Talk (1974) กลับเป็นเรื่องของความรักของคนหนุ่ม สาว แสดงให้เห็นว่าบอลด์วิน หันเหวิธีการเขียนจากความรุนแรงทางการเมืองไปสู่เรื่องราว ของความรักธรรมดา และตั้งแต่นั้นมา นวนิยายอีกเรื่องหนึ่งคือ Just Above My Head (1979) และบทภาพยนตร์หรือหนังสือสำหรับเด็ก ดูเหมือนจะขาดลักษณะเด่น คือคุณค่าทางวรรณคดี ไปซึ่งแตกต่างจากงานเขียนในยุคแรก ๆ ของเขาเป็นอันมาก

5. นอร์แมน เมลเลอร์ (Norman Mailer) (1925-)

เกิดที่เมือง ลอง บรานช์ (Long Branch) รัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) แต่เขาเติบโตในเมือง บรูคลิน (Brooklyn) และไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) หลังจากจบการศึกษาในปี 1943 เขาเข้าร่วมรบในกองทัพโดยประจำอยู่แถบหมู่เกาะของประเทศฟิลิปปินส์ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 นวนิยายเรื่องแรกของเขาประสบความสำเร็จมาก นั่นคือ *The Naked and the Dead* (1948) เป็นนวนิยายที่แสดงอารมณ์รุนแรงของสงครามโลกครั้งที่ 2 และแสดงถึงทัศนคติการมองโลกในแง่ร้ายของเขามีสื่อภาพสงครามอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เรื่อง *Barbary Shore* (1951) และ *The Deer Park* (1955) บรรยายสภาพสงครามอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เช่นกัน โดยแสดงให้เห็นความหวาดกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์ และสร้างตัวละครเอกแนวใหม่ของนวนิยายอเมริกัน นั่นคือคนที่แสดงความเคียดแค้นต่อสภาพสังคมและปฏิเสฐที่จะดำเนินชีวิตแบบคนอื่น ๆ ในสังคม ความคิดที่เกี่ยวกับคนที่แสดงความเคียดแค้นต่อสภาพสังคมนี้จะปรากฏในบทความชื่อ *The White Negro* (1957) ส่วนนวนิยายเรื่องอื่น ๆ มี อาทิ *Advertisement for Myself* (1959) *Deaths for the Ladies and Other Disasters* (1962) *The Presidential Papers of Norman Mailer* (1963) *An American Dream* (1965)

จากงานเขียนเรื่อง *Why Are We in Vietnam?* (1967) แสดงให้เห็นว่าเขาต่อต้านสงครามเวียดนามอย่างมาก แต่เรื่อง *The Armies of the Night* (1968) เมลเลอร์ เริ่มทดลองเขียนนวนิยายที่มีโครงเรื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง (non-fiction novel) โดยเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางขบวนการต่อต้านสงครามในรัฐวอชิงตัน ดี ซี ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และเมลเลอร์เขียนเหมือนกับเขาเป็นผู้รายงานข่าวโดยบรรยายความรู้สึกและความคิดของเขามีสื่อการเดินทางขบวนนี้ และต่อมามีนวนิยายประเภทนี้อีกหลายเรื่อง อาทิ *A Fire on the Moon* (1970) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับโครงการอวกาศของสหรัฐอเมริกา *The Executioner's Song* (1978) เกี่ยวกับผู้ชายคนหนึ่งที่ถูกประหารชีวิตในปี 1977 ด้วยคดีฆาตกรรม แต่เรื่อง *Ancient Evenings* (1983) เป็นนวนิยายที่แท้จริง โดยเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศอียิปต์โบราณ และภาษาที่ใช้ในนวนิยายเรื่องนี้เป็นภาษาที่ไพเราะสละสลวย และโลกในนวนิยายก็แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากโลกในปัจจุบัน

6. จอห์น บาร์ธ (John Barth) (1930-)

เกิดเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 1930 ที่เมืองเคมบริดจ์ (Cambridge) เขาสนใจดนตรีแจ๊ส และเคยเรียนดนตรีที่ Juilliard School of Music ในนิวยอร์ก และหลังจากนั้น เขาไปศึกษาที่ Hopkins University ในเมืองบัลติมอร์ (Baltimore) จนได้รับปริญญาตรีและปริญญาโท เขา

เคยสอนภาษาอังกฤษที่ Pennsylvania State University และที่ State University of New York ในเมือง Buffalo

นวนิยาย 2 เรื่องแรกของเขาคือ *The Floating Opera* (1956) และ *The End of The Road* (1958) จัดเป็นนวนิยายประเภทขบขันเชิงอัตถิภาวนิยม (Existentialist comedies) แต่ความรู้สึกสับสนในการดำเนินชีวิตของตัวละครเอกของบาร์ธ มีลักษณะเป็นเชิงขบขันมากกว่าเป็นความหวาดกลัว ใน *The Floating Opera* นั้น ตัวละครเอกตัดสินใจจะฆ่าตัวตายเพราะค้นพบว่าโลกนี้ไร้ความหมาย ไม่มีสิ่งใดมีคุณค่าเลย แต่แล้วเขากลับตัดสินใจมีชีวิตอยู่ต่อไปเพราะไม่มีเหตุผลใดที่จะมีชีวิตอยู่และไม่มีเหตุผลใดที่จะฆ่าตัวตายเช่นกัน

ในช่วงปี 1960 บาร์ธเป็นผู้นำการเขียนแบบแนวสัจนิยมแบบใหม่ (post-realist movement) โดยการโจมตีวิธีการเขียนแบบสัจนิยมแบบเก่า (traditions of realist literature) ในนวนิยายเรื่อง *The Sot-Weed Factor* (1960) เขาเขียนเรื่องนี้โดยใช้ฉากในสมัยอาณานิคมในรัฐแมริแลนด์ (Maryland) และวิธีการเขียนเหมือนกับนวนิยายในศตวรรษที่ 18 เพราะเขาต้องการแสดงให้เห็นว่าการเขียนนวนิยายแบบสัจนิยมแบบเดิมนั้น ไร้สาระเพียงใด เมื่อนำมาเขียนโดยนักเขียนในศตวรรษที่ 20 เขามีความเห็นว่าการวรรณกรรมปัจจุบันเป็นวรรณกรรมที่ซ้ำซาก และควรยกเลิกได้แล้ว (Literature of Exhaustion) นักเขียนสมัยใหม่เห็นว่ารูปแบบการเขียนนวนิยายแบบเก่าซ้ำซากจำเจ ดังนั้นเขาจึงพยายามเขียนด้วยวิธีการใหม่ ๆ เช่นในเรื่อง *Giles Goat - Boy* (1966) เขาใช้วิธีการเขียนแบบนวนิยายวิทยาศาสตร์เพื่อสร้างเทพตำนาน (myth) แบบใหม่ให้โลกปัจจุบัน โดยเขาแสดงให้เห็นว่าโลกปัจจุบันแบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยมหาวิทยาลัยใหญ่ 2 มหาวิทยาลัย แต่ละมหาวิทยาลัยมีคอมพิวเตอร์ที่มีเหตุมีผลสมบูรณ์ที่สุดได้แข่งขันกันและสิ่งนี้เองก่อให้เกิดความยุ่งเหยิงที่สุดในโลก ต่อมาเขาเขียนนวนิยายเรื่อง *Lost in the Funhouse* (1968) เกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งที่เดินทางไปพักผ่อนชายทะเล โดยแสดงให้เห็นปัญหาของการพยายามเขียนเรื่องและเขาไม่เคยพอใจในการเขียนของเขาเองเลย ในเรื่อง *Chimera* (1972) เขาแสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกไม่รู้ว่าตัวเองคือใคร รู้แต่ว่าชื่อของตนเองคือ กลุ่มตัวอักษรซึ่งก็เหมือนกับงานวรรณกรรมซึ่งเป็นเพียงการเรียงตัวอักษรเข้าด้วยกันเท่านั้น และเขาคิดว่าวรรณกรรมคือสิ่งที่ไม่มีตัวตน แต่ในนวนิยายเรื่องต่อมา คือ *Letters* (1979) และ *Sabbatical* (1982) แสดงให้เห็นว่าเขาเริ่มเปลี่ยนแนวการเขียนจากการทดลองเขียนรูปแบบใหม่ มาเขียนแบบดั้งเดิม (traditional) มากขึ้น

7. ซิลเวีย แพลธ (Sylvia Plath) (1932-1963)

เกิดที่เมืองแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) และเติบโตที่เมืองวินทรอป (Winthrop) ใกล้กับบอสตัน (Boston) บิดามารดาของเธอเป็นคนออสเตรียน (Austrian) โดยบิดาเป็นศาสตราจารย์ที่มีชื่อเสียงทางชีววิทยาแห่งมหาวิทยาลัยบอสตัน (Boston University) เมื่อเธออายุได้ 8 ปี บิดาเสียชีวิต มารดาและครอบครัวของเธอจึงอพยพมาอยู่ที่เมืองเวลลีสลีย์ (Wellesley) ซึ่งเป็นสังคมชนชั้นกลางในเมืองบอสตัน มารดาของเธอสอนเกี่ยวกับวิชาเลขานุการในมหาวิทยาลัยบอสตัน เธอศึกษาที่ Smith College และจบในปี 1955 แล้วได้รับทุนเดินทางไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยเคมบริจด์ (Cambridge University) จนจบปริญญาโทในปี 1957 เธอเริ่มสนใจงานเขียนเมื่ออายุ 17 ปี และพยายามส่งเรื่องสั้นถึง 45 เรื่อง ไปให้นิตยสาร Seventeen แต่เรื่องแรกที่ได้รับการตีพิมพ์คือเรื่องสั้นชื่อ And Summer Will Not Come Again (1950) และต่อมาโคลงที่มีเนื้อความเกี่ยวกับสงคราม ชื่อ Bitter Strawberries ก็ได้รับการตีพิมพ์ใน Christian Science Monitor ในเดือนสิงหาคม ปี 1951 เธอได้รับรางวัลการประกวดเรื่องสั้นของนิตยสาร Mademoiselle จากเรื่อง Sunday at the Minton's และปีต่อมาได้รับรางวัล Smith poetry Prizes 2 ครั้ง และในปี 1952 เธอได้รับเกียรติเป็นบรรณาธิการรับเชิญในการประกวดเรื่องสั้นในนิตยสาร Mademoiselle

ในปี 1953 เหตุการณ์สำคัญได้เกิดขึ้นในชีวิตของแพลธ นั่นคือ การประหารชีวิตพวกตระกูลโรเซนเบิร์ก (The Rosenbergs) ด้วยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าในยุคของการล่าคอมมิวนิสต์ ซึ่งนำขบวนโดยวุฒิสมาชิก โจเซฟ แมคคาร์ธี (Joseph Mc Carthy)¹ เหตุการณ์นี้ทำให้แพลธต้องพบจิตแพทย์และต้องรักษาด้วยวิธีการช็อคด้วยไฟฟ้า

เมื่อเธอไปเรียนปริญญาโทในเคมบริจด์ เธอพบกับกวีชาวอังกฤษคือ เท็ด ฮิวจ์ (Ted Hughes) และแต่งงานกับเขาในลอนดอนในปี พ.ศ. 1956 ต่อมาในปี 1957 ครอบครัวของเธอกลับมาสหรัฐอเมริกา และเธอสอนในภาควิชาภาษาอังกฤษที่ Smith College ในปี 1959 ครอบครัวของเธออพยพไปพำนักในอังกฤษ และในปี 1960 เธอมีลูก 1 คน และหนังสือกวีนิพนธ์ของเธอก็ได้รับการตีพิมพ์ โดยใช้ชื่อว่า The Colossus ในปี 1961 เธอได้รับทุนแซ็กตัน (The Saxton fellowship) เพื่อเขียนนวนิยายเรื่อง The Bell Jar และในปี 1962 เธอมีลูกอีก 1 คน แต่หลังจากการพักผ่อนในประเทศไอร์แลนด์ (Ireland) แพลธและฮิวจ์ได้แยกกันอยู่ เมื่อนวนิยายเรื่อง The Bell Jar ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1963 เธอเริ่มกวีนิพนธ์ชื่อ Ariel ซึ่งได้รับการตีพิมพ์หลังจากเธอเสียชีวิต

¹ดูบทที่ 7 หน้า 206

แล้ว คือตีพิมพ์ในปี 1965 และเธอเริ่มต้องไปปรึกษาจิตแพทย์อีกครั้ง แต่เธอก็คงเขียนกวีนิพนธ์อีกจนกระทั่งถึงอาทิตย์สุดท้ายของชีวิต เมื่อเธอฆ่าตัวตายด้วยการเปิดแก๊ส ในวันที่ 11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1963 เมื่อมีอายุเพียง 31 ปี เท่านั้น

กิจกรรม

1. ให้นักศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 2
2. ให้นักศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเหยียดผิว (Racism) ในสหรัฐอเมริกา
3. ให้นักศึกษา ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับลัทธิอัตถิภาวะนิยม (Existentialism)
4. ให้นักศึกษา อ่านวรรณกรรมของชนผิวดำหรือวรรณกรรมของชาวยิวอเมริกันเรื่องใดก็ได้ ที่สนใจ นอกเหนือจากตัวอย่างที่จะยกมาศึกษาโดยละเอียดต่อไป

ตัวอย่างนวนิยายเรื่อง

The Bell Jar

ของ

ซิดเวีย แพลธ

FOURTEEN

IT WAS COMPLETELY DARK.

I felt the darkness, but nothing else, my head rose, feeling it, like the head of a worm. Someone was moaning. Then a great, hard weight smashed against my cheek like a stone wall and the moaning stopped.

The silence surged back, smoothing itself as black water smooths to its old surface calm over a dropped stone.

A cool wind rushed by. I was being transported at enormous speed down a tunnel into the earth. Then the wind stopped. There was a rumbling, as of many voices, protesting and disagreeing in the distance. Then the voices stopped.

A chisel cracked down on my eye, and a slit of light opened, like a mouth or a wound, till the darkness clamped shut on it again. I tried to roll away from the direction of the light, but hands wrapped round my limbs like mummy bands, and I couldn't move.

I began to think I must be in an underground chamber, lit by blinding lights, and that the chamber was full of people who for some reason were holding me down.

Then the chisel struck again, and the light leapt into my head, and through the thick, warm, furry dark, a voice cried,

“Mother!”

Air breathed and played over my face.

I felt the shape of a room around me, a big room with open windows. A pillow molded itself under my head, and my body floated, without pressure, between thin sheets.

Then I felt warmth, like a hand on my face. I must be lying in the sun. If I opened my eyes, I would see colors and shapes bending in upon me like nurses.

I opened my eyes.

It was completely dark.

Somebody was breathing beside me.

“I can't see,” I said.